

i hans egen Stue, red ham som en Mare, — og det med saa meget mere Grund, som han i sit stille Sind indrømmede Per baade overlegne Evner og det hensynsløse Mod, han selv havde manglet. Han saae i hans kombinerede Frihavns- og Kanalprojekt en virkelig genial, omend ufærdig Tanke, der ved passende Tillem্পning vilde kunne blive af den største Betydning for Landets Fremtid; og naar han ikke desmindre havde fortrøstet sig til at anvende al sin Indflydelse paa at modarbejde ham, var det, fordi han (ligesom de fleste andre Gammelliberale) mente eller i Trang til Selvforsvar indbildte sig at bekæmpe en Aandsretning, der var nedbrydende for Folket og dets Sæder.

Endnu knyttede der sig dog fra gammel Tid en Forestilling om Fordomsfrihed og Selvstændighed til hans Navn, — det var derfor, at baade Philip Salomon og Max Bernhardt straks var kommen til at tænke paa ham, da det galdt om at finde en anset Sagkyndig, der kunde tænkes villig til at gaa i Borgen for Pers Ideer overfor Offenheden. Man vidste desuden, at han var en forfængelig Mand og dertil meget pengekær, og man forudsatte, at det havde været bittert for ham at være Vidne til, hvordan det ene store Foretagende efter det andet var lykkedes for den ny Tids Mænd og havde skabt dem Ry og Rigdomme, mens han selv var gleden mere og mere over i Forglemmelse.

Allerede den følgende Dag gentog Hr. Delft sit Besøg. Obersten havde nemlig ønsket Oplysninger om nogle Staalskinners Vægtforhold, og for at faa et Paaskud til at komme igen havde han ladet, som om han tilfældigvis ikke havde de derhenhørende Tabeller hos sig.